

Sygn. akt III KK 382/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Jarosław Matras (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **W. Ć.**

skazanego z art. 54 § 2 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 16 grudnia 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w R.

z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...)

uchyla wyrok w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazuje
sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
R. .

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 2 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy w R. skazał
W. Ć. za przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1, 2, 3 k.k.s.
na karę grzywny w wysokości „50 (czterdziestu) stawek dziennych, określając

wysokość jednej stawki na 80 złotych”. Zwolnił oskarżonego od kosztów postępowania.

Kasację od tego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść skazanego, wniósł Prokurator Generalny. Wyrokowi zarzucił rażące naruszenie przepisu prawa karnego procesowego - art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegające na orzeczeniu o karze grzywny w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia przewidzianą w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R. .

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiało jej uwzględnienie w trybie wskazanym w art. 535 § 5 k.p.k. Podkreślić jednak trzeba na wstępie, że kasacja jest zasadna tylko w tym zakresie, w jakim wskazuje, iż sposób orzeczenia o karze skutkował niemożnością wykonania wyroku w tym zakresie, tj. że doszło do zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Natomiast zupełnie nietrafne jest wskazywanie na naruszenie przepisu art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. W sytuacji, gdy wymiar kary został określony w wyroku, to wskazany przepis w ogóle nie został naruszony. Natomiast bezsporne jest, że kara w wyroku nakazowym została określona rozbieżnie w zapisie cyfrowym i słownym, a analiza treści tego wyroku oraz podstaw skazania i wymiaru kary uniemożliwia przyjęcie, iż uchybienie to może zostać usunięte w trybie oczywistej omyłki pisarskiej (art. 105 § 1 k.p.k. - por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r., I KZP 2/18, OSNKW 2018, z. 8, poz. 54) Nadmienić trzeba, że odpowiednie stosowanie art. 447 § 6 k.p.k. (art. 518 k.p.k.) uniemożliwiałoby rozpoznanie kasacji, gdyby uchybienie to mogło zostać usunięte w trybie wskazanym w art. 105 § 1 k.p.k. (kasacja podlegałaby pozostawieniu bez rozpoznania). Przechodząc zatem do zasadniczej kwestii, tj. zapisu o karze, trzeba wskazać, że w punkcie pierwszym zaskarżonego wyroku znalazł się zapis o wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny w wysokości: „50 (czterdziestu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 80 złotych.”

Przepis art. 54 § 2 k.k.s. określa sankcję karną w postaci kary grzywny do 720 stawek dziennych, a z kolei przepis art. 23 § 1 k.k.s. przewiduje najniższą liczbę stawek dziennych grzywny na 10 (dziesięć), przy czym wyrokiem nakazowym można wymierzyć maksymalnie grzywnę w ilości 200 stawek dziennych. Oczywiście jest zatem, że w oparciu o wskazaną podstawę prawną można było wymierzyć zarówno grzywnę w ilości 50 stawek dziennych (tak karę zapisano liczbą), jak i 40 (tak określono karę w zapisie słownym) stawek dziennych. Tak sformułowany wyrok w zakresie orzeczonej kary uniemożliwia jego wykonanie, co musi skutkować uchynieniem wyroku w zaskarżonej części (co do kary) i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania sądowi *meriti*.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.